

Тридцять п'ять років з дня в день у три зміни...

Молодість – найкращі роки, й пройшли вони для Олени Андріївни Рудик на одному з найбільших текстильних підприємств країни – Рівненському льонокомбінаті. Двадцятирічною дівчиною вона вперше переступила поріг комбінату і не залишала улюблене підприємство аж до його краху.

– Тут все дихає спогадами минулих літ, – говорить наша героїня, – і прохідна, хоч її вже не впізнати, і ті стежки, дерева, стіни... Наче тільки вчора я поспіхом бігла в цех, щоб швидше стати до праці...

Родом Олена Андріївна із села Ясининичі, що розташоване за сім кілометрів від міста Рівне. Дитинство дівчинки припало на важкі післявоєнні роки. Мама працювала на фермі дояркою, а тато – трактористом в тракторній бригаді. А під час Другої світової війни бать-

ко працював у Сталінграді на заводі з виготовлення патронів. Сім'я мала невелике господарство, тож діти з малечку привчалися до праці: Оленка зі старшим братом і гусят пасли, й корівку. В сім років дівчинка пішла до сільської восьмирічної школи.

- Особливо мені подобалися уроки української мови та літератури. Загалом вчилася я добре. Брала активну участь у художній самодіяльності школи: співала в хорі, мала всі необхідні задатки, щоб розвивати співочий талант, але для мене це було більше хобі, – розповідає наша героїня.

– Після закінчення школи я разом з подругами вступила в Рівненське професійно-технічне училище № 38 на спеціальність «маляр-тинькар». Вчилися ми майже три роки. В училищі теж займалася співами, а також відвідувала танцювальний гурток. Після завершення навчання нас направили на роботу в дитячій табір, що знаходився в Олександрії. Пропрацювала там не довго, незабаром розрахувалася у зв'язку зі станом здоров'я.

Якось подрузі трапилося на очі оголошення про те, що на Рівненській льонокомбінат шукають працівників, от ми гуртом і подалися влаштуватися. Прийняли мене ученицею оператора стрічкових машин у прядильно-підготовчий цех корпусу побутових тканин. Навчалася зразу ж на виробництві й вже через два місяці мені присвоїли третій розряд оператора стрічкових машин. Стрічкові машини призначалися для витягування і складання стрічок. Для ефективного розпрямлення і змішування волокон процеси витягування і складання повторювалися два-три рази. Далі стрічка йшла на рівничні машини, де здійснювався процес витягування і кручення стрічки, а також намотування рівниці на котушку. І завершальний етап виготовлення пряжі – це прядіння, перетворення рівниці на пряжу. Робота не з легких, що там казати, але були молоді, повні сил та енергії, старалися. Встигали і на роботу, й на танці, ну як без цього. Так і пропрацювала на комбінаті тридцять п'ять років з дня в день у три зміни. Вже мала пенсійний вік, але продовжувала тут працювати. Тільки в 2002 році звільнили у зв'язку зі скороченням чисельності працівників, - розповідає колишня працівниця Льонокомбінату.

Олена Андріївна з теплотою згадує, що в цеху підібрався дуже хороший і дружний колектив, і працювати їй довелося пліч-о-пліч з прекрасними, чуйними людьми.

- Ми були як одна велика родина, останнім шматочком хліба ділилися. Майстер та помічники майстра – висококласні спеціалісти, що завжди приходили на допомогу. Коли в машині траплялася поломка, завдяки їхньому професіоналізму ремонт не займав багато часу. Що було великим плюсом, адже кожен мав виконувати норму, в той період – це було важливим фактором.

– На території Льонокомбінату розміщувалися їдальня, магазин, а також кулінарія, де можна було придбати напівфабрикати. В магазині для працівників на талони, що виділяв профком, видавалися пакети з продуктами. Півгодини давалося на обід, то ми ходили в їдальню. Коли стали працювати у дві зміни, а обідню перерву скоротили до двадцяти хвилин, то обід ми приносили з собою і в кімнаті відпочинку, що була обладнана на виробництві, обідали та пили чай, оскільки в їдальні завжди була черга, - ділиться спогадами наша героїня.

- Територія комбінату в будь-яку пору року виглядала охайною і доглянутою. Особливо гарно тут було весною та літом, коли на клумбах підприємства все цвіло пишним цвітом. Це ж стосувалося приміщень, кругом підтримувався порядок і чистота, а також для працівників було створено всі комфортні умови: роздягальні, де кожен мав свою шафу, кімнати відпочинку.

Від Льонокомбінату нас часто возили на екскурсії. Такі заходи з радістю підтримувала, оскільки ці поїздки були досить пізнавальними й цікавими: відвідували багато різних міст, пам'яток архітектури, музеїв. Не всі могли собі дозволити поїхати на таку екскурсію самостійно, а на комбінаті кожен з працівників мав шанс. Також і путівки давали на відпочинок, та й в профілакторії можна було досить добре відпочити і підлікуватися.

- У вільний від роботи час ми з дівчатами ходили на танці, в кіно. Так, одного вечора перебуваючи на танцях у Парку культури імені Т.Г. Шевченка, познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Сергієм. Згодом ми одружилися – маю доньку, вже й внучка підрастає, їй скоро тринадцять виповниться.

Зараз співаю в церковному хорі та доглядаю маму, їй вже дев'яносто сьомий рік пішов. Маю трохи городу, то в літній період ще й городом займаюся. Часто дівчат своїх в місті зустрічаю - як же швидко промайнула молодість... В цих випадкових зустрічах стільки радості, теплоти й безліч спільних спогадів.

Дуже прикро, що льонарство, одна з перспективних галузей в Україні, занепала. Сподіваюся, що в майбутньому панові Олегу Червонюку вдасться відновити льонарство та налагодити виробництво лляної тканини. Рада, що Льонокомбінат повертається до життя, відроджується текстильна промисловість, а молодь має робочі місця.

Надія РОМАНЧУК